

Capitolul 22

Capitolul 22

Viața pământească a Domnului se apropie de sfârșit; marii preoți și Iuda; Paștele

Aici începe istorisirea finalului vieții pământești a Mântuitorului. Marii preoți, temându-se de popor, căutau un mod să-L omoare pe Isus. Iuda, sub influența lui Satan, se oferă ca instrument pentru prinderea lui Isus departe de mulțime. Sosind ziua Paștelui, Domnul Își continuă lucrarea de dragoste în împrejurările în care Se găsea. Voi accentua acele împrejurări care scot în evidență în mod deosebit caracterul acestei Evanghelii, anume schimbările introduse în mod direct și imediat în perspectiva morții Domnului. Astfel Isus începe prin a spune alor Săi: „Am dorit mult să mănânc paștele acesta cu voi înainte de a pătimi; pentru că vă spun că nicidecum nu voi mai mânca din el, până când va fi împlinit în Împărăția lui Dumnezeu” (capitolul 22.15-16). Apoi, luând paharul, le-a spus: „Pentru că vă spun că nicidecum nu voi mai bea din rodul viței, până când nu va veni Împărăția lui Dumnezeu” (versetul 18). El nu va mai bea vin până când nu va veni Împărăția lui Dumnezeu. Domnul nu spune, ca în alte texte, ca îl va bea nou în Împărăția Tatălui, ci doar că nu-l va mai bea până când nu va veni Împărăția. La fel cum timpurile neamurilor sunt prezentate ca stare actuală, tot așa termenul de „Împărăție” nu indică aici mileniul, ci creștinismul, adică Împărăția în forma ei actuală. Observați de asemenea ce expresie de afecțiune față de ucenicii Săi este în această împrejurare. Inima Sa simțea nevoia de a da această ultimă mărturie a dragostei înainte să-i părăsească.

Temelia noului legământ

Noul legământ este întemeiat pe sângele care este băut aici ca un simbol. Vechiul legământ fusese dat deoparte și era nevoie de sânge pentru a întemeia legământul nou. Acesta nu fusese încă stabilit (va intra în vigoare pentru Israel într-o vreme viitoare), dar dinspre Dumnezeu totul era deja realizat. Sângele nu era vărsat pentru a da tărie unui legământ de judecată ca cel dintâi, ci era vărsat pentru cei care-L primeau pe Isus până într-o vreme viitoare când legământul va fi stabilit în fapt cu Israel.

Ignoranța și nevinovăția ucenicilor

Ucenicii credeau cuvântul lui Isus că unul dintre ei îl va trăda, dar se întrebau unii pe alții cine era acela care o va face (versetul 23 și următoarele). Este o expresie frapantă a credinței în tot ceea ce Domnul le spunea (pentru că nici unul dintre ei nu avea o conștiință rea, în afară de Iuda) și care mărturisește despre nevinovăția lor. Ei priveau în același timp Împărăția dintr-o perspectivă firească și își disputau dreptul de a ocupa primul loc în ea, făcând aceasta chiar înainte de momentul crucii și la masa la care Domnul le dădea ultimele dovezi ale dragostei Sale. Exista adevăr în inima lor, dar ce stare avea acesta inimă! În ce-L privește pe El, luase locul cel mai de jos, care se potrivește întotdeauna cel mai bine cu slujba dragostei, un loc pe care numai El l-a luat. Ucenicii trebuiau să-l urmeze cât mai de aproape cu putință, iar El în harul Său urma să recunoască acesta atitudine, ca și cum le-ar datora El însuși ceva pentru acesta, îngrijind de ei în vremea încercărilor de pe pământ. Va ține într-adevăr cont de toate acestea, iar în ziua Împărăției ei vor sta pe douăsprezece tronuri, căpetenii ale acestui Israel în mijlocul căruia L-au urmat.

Cernuți de Satan și susținuți prin rugăciunea Domnului

Dar Isus trebuia să treacă prin moarte, iar ucenicii Săi nu puteau să-L urmeze și în același timp să-și păstreze viața pe pământ; ce ocazie era aceasta ca vrăjmașul să-i cearnă! Tot ceea ce aparținea unui Mesia în viață era răsturnat total, iar drumul ducea la moarte. Cine urma să treacă prin ea? Satan vroia să profite de aceasta și căuta să-i cearnă pe ucenici. Ei nu puteau să scape de această cernere, din moment ce Domnul însuși urma să treacă prin moarte, iar speranța lor era în El. Iar Domnul nu caută să-i scape pe ucenici de această cernere. Carnea trebuie să fie supusă testului morții. Dar El mijlocește pentru ca să nu se piardă credința unuia dintre ei pe care îl numește în mod deosebit. Simon, plin de o energie potrivit cărnii, era mai expus decât toți ceilalți pericolului unei încrederi înșelătoare în sine însuși ca rod al cărnii. Petru știa ce trebuia să facă, însă carnea nu-l putea susține nicidecum la aceasta. Totuși ca obiect al harului din partea Domnului, el avea să fie întărit tocmai prin intermediul căderii sale. Va ști pe viitor pe deoparte ce înseamnă carnea și va cunoaște pe de altă parte perfecțiunea harului, fiind capabil astfel să-i întărească pe frații Săi. Petru pretinde că va ieși biruitor din toate, chiar și din acele lucruri în care avea să falimenteze lamentabil. Domnul îl avertizează pe scurt cu privire la apropiata sa cădere.

Domnul le anunță schimbarea ce urma să aibă loc în timpul absenței Sale

Isus Se folosește de această ocazie pentru a-i preveni pe ucenici cu privire la schimbarea totală ce va interveni în poziția lor și în principiile relațiilor lor cu El. În locul unui Mesia care Se îngrijea de ei pe pământ, vor avea un Mântuitor respins aici, dar înălțat, iar ei vor fi aparent expuși valurilor acestei lumi. În vremea prezenței Sale pe pământ, adevăratul Mesia, Emanuel, îi păzise în toate greutățile atunci când îi trimisese în mijlocul iudeilor. Nu le lipsise nimic. Dar de acum înainte (Împărăția nefiind venită pe pământ în putere), ei urmau să fie ca și El ținta disprețului și a violenței; și, omenește vorbind, aveau să-și poarte singuri de grijă. Petru, prompt ca întotdeauna și luând cuvintele lui Hristos în sens literal, ia cuvântul și își exprimă aceste gânduri, aducând două săbii. Domnul îl oprește printr-un cuvânt prin care îi arată cât de inutil ar fi dacă ar continua cu explicațiile; ucenicii nu erau în stare să înțeleagă gândul Lui atunci. În ce-L privește pe Isus, El își urmează cu o liniște perfectă obiceiurile zilnice. Marcat în duh de lucrurile care aveau să se întâmple, El îi îndeamnă pe ucenici să se roage ca să nu intre în ispită; adică momentele în care ei urmau să fie puși la încercare să însemne pentru ei ascultarea de Dumnezeu și umblarea împreună cu El, și nu o ocazie de a se îndepărta de El. Există astfel de momente, dacă Dumnezeu le îngăduie, în care totul este pus la încercare prin puterea vrăjmașului.

Ghetsimani; Omul perfect și dependent

Dependența Domnului ca om este apoi evidențiată în modul cel mai mișcător. Întreaga scenă din Ghetsimani și de la cruce, reprezintă în Luca descrierea Omului în întregime dependent. El Se roagă; Se supune voinței Tatălui Său, iar un înger îl întărește potrivit cu slujba pe care o

avea față de Fiul Omului.

Apoi într-o luptă care atinge adâncurile sufletului Său, El ajunge să Se roage și mai stăruitor. El este perfect ca Om în dependența Lui. Intensitatea luptei face să se amplifice relația Lui cu Tatăl. În ce-i privește pe ucenici, ei sunt copleșiți de simpla umbră a lucrurilor care Îl făcuseră pe Isus să Se roage; ei se refugiază în uitarea pe care o aduce somnul. Dar Domnul, cu răbdarea harului, repetă avertismentul Său. Apoi sosește ceata celor care doreau să-L prindă (versetul 47 și următoarele); iar Petru, încrezător în sine, deși fusese avertizat și dormea în timp ce ispita se apropia și Isus Se ruga, lovește cu sabia tocmai în clipa în care Isus Se lăsa dus ca un miel la măcelărie; iar apoi, vai!, se leapădă de Isus chiar atunci când El mărturisea adevărul. Dar oricât de mult a fost Domnul supus voinței Tatălui Său, El face să se vadă clar că puterea nu L-a părăsit nicidecum și vindecă rana pe care Petru o făcuse slujitorului marelui preot. După aceea El Se lasă dus, mulțumindu-Se doar să remarce în fața acelei cete că era „ceasul și puterea întinericului”; tristă și teribilă asociere.

Încercarea lui Petru; Fiul Omului este Fiul lui Dumnezeu

În toată această scenă se vede supunerea completă a Omului, în vreme ce puterea morții este simțită ca o încercare la cel mai înalt nivel; dar dincolo de ceea ce se petrecea în sufletul Său și înaintea Tatălui Său (lucruri în care se vede în egală măsură realitatea supunerii și puterea morții) se găsește la El cea mai desăvârșită liniște și calmul cel mai plin de blândețe vizavi de oameni, un har care nu se dezmințe. Când Petru L-a tăgăduit așa cum Stăpânul lui îi vestise mai dinainte, Isus privește spre el în momentul cel mai potrivit, fără ca atenția să-l fie atrasă de ceva din procesul nelegiuit la care era supus. Iar Petru este zdrobit de această privire (versetul 62). Când Isus este supus interogatoriului, răspunsurile Lui sunt scurte, pentru că știa că Îi sosise ceasul. Supus voinței Tatălui Său, El acceptă paharul din mâna Sa, acel pahar pe care îl aduceau înaintea Lui acei judecători, ce nu făceau altceva decât să împlinească voia lui Dumnezeu. El nu răspunde atunci când I se cere să declare dacă El este Hristosul – nu mai era timpul pentru aceasta. Oricum nu ar fi fost crezut și nu l s-ar fi răspuns dacă le-ar fi pus întrebări care să scoată adevărul la lumină; și oricum nu ar fi fost eliberat. Dar așa cum am văzut adesea în această Evanghelie, declară deschis ce loc va lua Fiul Omului începând cu ceasul acela: va fi așezat la dreapta puterii lui Dumnezeu. Vedem de asemenea că în clipa aceea El ocupa deja acel loc, iar cei care Îl înconjoară, trag imediat concluzia: „Ești deci Fiul lui Dumnezeu?” (comparați cu Daniel 7). Isus dă mărturie despre acest adevăr: „Voi înșivă spuneți că Eu sunt”; apoi totul se încheie. Astfel Isus lasă fără răspuns întrebarea care l-a fost adresată, dacă este El Mesia. Pentru Israel era prea târziu să pună această întrebare, acum El urma să sufere; dar El Se declară Fiul Omului, care de acum înainte va fi doar în glorie, și în același timp Fiul lui Dumnezeu. Israelul era complet falimentar în privința propriei responsabilități. Gloria cerească a Fiului Omului și gloria personală a Fiului lui Dumnezeu aveau să strălucească în curând; iar pentru ca toate să fie împlinite, Isus este predat națiunilor.

clickbible.org